

č i n n o s t bylo upuštěno od formálního průkazu způsobilosti. Je zajisté možno, že jsou zde mimořádné okolnosti, odůvodňující udělení dispense pro nastoupení určité dílčí živnosti, nejsou zde však pro udělení dispense pro jinou dílčí živnost uvedenou společně v některém bodě § 1 živn. řádu. Omezí-li takto úřad udělenou dispensi, pak platí udělení dispense právě jen pro tu dílčí živnost, pro kterou úřadem byla udělena. Opačný názor stížnosti nemá opory v zákoně.

Č. 12.801.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: Na právní povaze výčepní licence udělené podle zák. čl. XXV:1899 a na rozsahu oprávnění založených touto licencí nebylo nic změněno zákony č. 259/1924 Sb. a č. 96/1929 Sb.

(Nález z 26. února 1937 č. 10.899/37.)

V ě c: Ernestina G. v Popradě (adv. Dr. Pavel Kafka z Prahy) proti rozh. min. obchodu v Praze z 12. dubna 1934 o hostinské a výčepnické koncesi.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Zem. úřad v Bratislavě rozhodnutím z 13. srpna 1930 nevyhověl na základě § 25 živn. zákona z 10. října 1924 č. 259 Sb. st-ličině žádosti o udělení hostinské a výčepnické koncese s oprávněními podávat pokrmy, čepovatí a prodávatí v malém pálené lihové nápoje, podávatí kávu, čaj, čokoládu a jiné teplé nápoje a občerstvení v Popradě č. 2 v ulici Hus-Davidově.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému výměru, vysloviv, že — jak v průběhu odvolacího řízení bylo zjištěno — místní potřeba v Popradě nevyžaduje udělení této koncese. Poprad má 4.027 obyvatel, avšak i vzhledem k tomuto počtu obyvatel je místní potřeba obyvatelstva a dočasně se zdržujících cizinců trvajícíchmi hostinskými a výčepnickými živnostmi více než dostatečně kryta.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss nejprve námitkou, spatřující vadnost řízení, resp. nezákonnost v tom, že žal. úřad upírá st-lice žádanou koncesi přes to, že jde o přepis výčepní licence na koncesi, na který má st-lica právní nárok podle zákona č. 96/1929 Sb. a § 252 zákona č. 259/1924 Sb. Tato námitka je neodůvodněná.

Výčepní licence, na kterou se st-lica odvolává a kterou také v ověřeném opise připojuje ke stížnosti, byla jí vydána výměrem fin. ředitelství v Levoči ze 7. března 1924 a zní na výčep v í n a a p í v a v Popradě v ulici Hus-Davidově č. 2. Na právní povaze této výčepní licence a rozsahu oprávnění z ní plynoucího nebylo nic změněno zákonem č. 259/1924 Sb., jak je zřejmo z posledního odstavce § 253 tohoto zákona, podle něhož i pro zmíněnou licenci, jež byla udělena před účinností tohoto zákona, zůstal v platnosti zák. čl. XXV:1899, takže i za platnosti

cit. zákona živnostenského byla st-lka oprávněna na základě licence ze 7. března 1924 čepovati v domě č. 2 v ulici Hus-Davidově v Popradě jen víno a pivo. Mylně se odvolává st-lka na ustanovení § 252 zákona č. 259/1924 Sb., neboť toto zákonné ustanovení se vůbec netýká výčepních licencí, když o těchto je v témže zákoně ustanovení zvláštní, a to ve zmíněném již § 253 odst. 3. Jde o to, jaký vliv měl na zmíněnou výčepní licenci st-lčinu zákon č. 96/1929 Sb. Podle § 8 tohoto zákona pozbyl platnosti dnem 4. července 1929 zák. čl. XXV:1899 a § 11 zákona č. 64/1918 Sb. Majitelé výčepních povolení udělených podle zák. čl. XXV:1899 podrobují se podle § 1 odst. 1 zákona č. 96/1929 Sb. — pokud v tomto zákoně není ustanoveno jinak — předpisům živn. zákona č. 259/1924 Sb. Rozsah oprávnění majitelů povolení, kterých se týká § 1 odst. 1 zákona č. 96/1929 Sb., zůstal podle § 2 tohoto zákona nezměněn a je pro něj směrodatná výčepní listina, jak se ustanovuje v § 3 téhož zákona. Podle toho nebylo ani zákonem posléz uvedeným nic změněno na právní povaze výčepní licence udělené st-lce výměrem fin. ředitelství v Levoči ze 7. března 1924, změna nastala jen v tom, že st-lka jako majitelka této výčepní licence byla podrobena předpisům živn. zákona č. 259/1924 Sb. Nic nebylo změněno ani na rozsahu oprávnění, jež bylo pro st-lku založeno zmíněnou výčepní licencí, jak plyne z cit. § 3 zákona č. 96/1929 Sb., jež ustanovuje, že stanoví-li výčepní povolení jiný rozsah oprávnění, než v jednotlivých ustanoveních § 2 tohoto zákona jest uvedeno, je pro rozsah oprávnění směrodatná výčepní listina. Je tedy zcela bez podkladu tvrzení stížnosti, že zákonem č. 259/1924 Sb. a zákonem č. 96/1929 Sb. byl pro st-lku založen právní nárok na přepis její výčepní licence na hostinskou a výčepnickou koncesi podle zákona č. 259/1924 Sb., tím méně na hostinskou a výčepnickou koncesi znějící nejen na výčep vína a piva, ale i na oprávnění další (podávání pokrmů, výčep lihovin, podávání kávy, čaje, čokolády a jiných teplých nápojů a občerstvení), jež v její licenci ze 7. března 1924 obsažena nejsou. Postupoval tedy žal. úřad zcela správně, když posoudil a projednal st-lčinu žádost z 18. ledna 1930 o rozšíření hostinské koncese v Popradě v ulici Hus-Davidově č. 2 o oprávnění uvedená v § 23 odst. b), d) a f) zákona č. 259/1924 Sb. jako žádost o udělení hostinské a výčepnické koncese podle předpisů tohoto zákona.

Další vadu řízení spatřuje stížnost v tom, že žal. úřad nevzal zřetele na tvrzení obsažené v odvolání, že stav licencí, resp. koncesí v Popradě se nezvýší rozšířením st-lčiny licence. Bylo již řečeno, že žal. úřad vyřídil st-lčinu žádost jako žádost o udělení hostinské koncese znějící nejen na oprávnění, jež st-lka smí provozovati na základě výčepní licence ze 7. března 1924, nýbrž také na oprávnění zcela nová. Tím však odpověděl na námitku obsaženou ve st-lčině odvolání, že stav licencí, resp. koncesí v Popradě se rozšířením st-lčiny licence nezvýší, neboť udělení hostinské koncese s oprávněními, jež dosud provozována nebyla, sluší pokládati za z v ý š e n í stavu dosavadních koncesí.

Brojíc proti odůvodnění nař. rozhodnutí, ve kterém bylo vysloveno, že o potřebu obyvatelstva je dostatečně postaráno, poukazuje stížnost

na to, že úřad vydal v době od podání žádosti do jejího zamítnutí dalších 8 koncesí, a dovozuje z toho, že místní potřeba zde byla. Ani tato námitka stížnosti nemůže však otrástit zákonitostí nař. rozhodnutí, neboť pro otázku místní potřeby je rozhodnou doba, kdy úřad o udělení koncese rozhoduje, a nikoli doba, ve které byla podána žádost o udělení hostinské koncese; rozhodným je mimo to také místo, kde se má hostinská živnost provozovati, a celková povaha zamýšlené hostinské živnosti.

Č. 12.802.

Pojišťovací právo: * Poměr ošetřovatelek k osobě, která přikazuje ošetřovatelky k ošetřování nemocných, může být poměrem služebním ve smyslu § 2 zákona o soc. pojištění.

(Nález z 26. února 1937 č. 10.906/37.)

V ě c: Marie T. v Teplicích-Šanově (adv. Dr. Josef Polaček z Teplic-Šanova) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 29. srpna 1934 o sociálním pojištění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Okr. nem. pojišťovna v Teplicích-Šanově vyslovila výměrem z 26. ledna 1933, že nebere na vědomí odhlášky ošetřovatelek ústavu »Neues Schwesternheim, Krankenpflege-Fürsorge« v Teplicích-Šanově, jehož majitelkou je st-lka.

Výměrem z 30. srpna 1933 nevyhověl okr. úřad v Teplicích-Šanově podané stížnosti v podstatě proto, že — jak bylo zjištěno — pacienti požadují ošetřovatelky u st-lky, ona v každém případě zašle vybranou sestru, vystavuje pacientům účet na honorář, přijímá jej a pak ošetřovatele zaplatí; tyto skutečnosti charakterisují existenci služebního poměru pojištění podléhajícího mezi st-lkou a ošetřovatelkou, takže st-lku je pokládati za zaměstnavatele, který je povinen k ohlášce ošetřovatelek jako zaměstnankyň dle nem. zákona.

Nař. rozhodnutím bylo st-lčino odvolání zamítnuto.

O stížnosti uvážil nss:

Na sporu je jedině otázka, byly-li ošetřovatelky vůči st-lce v poměru služebním, zakládajícím jejich pojistnou povinnost (§ 2 zákona o soc. poj.), a lze-li st-lku pokládati za zaměstnavatelku (§ 8 leg. cit.). Stanovisko st-lčino, hájené jak v řízení správním, tak i ve stížnosti podané u nss, jest, že byla toliko zprostředkovatelkou mezi ošetřovatelkami a nemocnými, kteří si u ní vyžadovali ošetřovatelky, a že služební poměr byl založen toliko mezi ošetřovatelkami a nemocnými. Žal. úřad popřel v nař. rozhodnutí, že činnost st-lčinu lze hodnotiti jako pouhou činnost zprostředkovací, a to právem.

Podstatou zprostředkování služeb je činnost směřující k tomu, aby osoba hledající někoho, kdo určité požadované služby vykonává, přišla ve styk s touto osobou, a aby tím bylo jí umožněno s ní uzavřít smlouvu služební. Byla-li takováto smlouva uskutečněna, je tím činnost zprostředkovatele skončena, neboť jeho úkolem bylo jedině dáti osobě službu hledající a osobě službu nabízející možnost